

РЕШЕНИЕ

№ 3392

гр. София, 26.02.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 140 СЪСТАВ, в публично заседание на първи ноември през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: И Г

при участието на секретаря С Р
като разгледа докладваното от И Г Гражданско дело № 20231110107205 по описа за 2023 година

Производството е по реда на Част втора, Дял първи от ГПК.

Образувано е по искова молба на М. Т. А – Г., чрез пълномощника адв. Х. П., срещу С. В. Г., с която е предявен положителен установителен иск с правно основание чл.422 във вр. с чл.415, ал.1 във вр. с чл.124, ал.1 от ГПК във вр. с чл.59, ал.1 от ЗЗД за установяване дължимостта на вземането в размер на 18027,75 лева, представляващо получени без основание суми от наследствената маса на починалия на 16.11.2020г. общ наследодател на страните В Б Г, с които суми ответницата се е обогатила неоснователно за сметка на обедняването на ищцата, ведно със законната лихва, считано от 15.09.2022г. до окончателното плащане. Ищцата твърди, че с ответницата са наследници по закон на В Б Г, починал на 16.11.2020г., като след откриване на наследството ответницата изтеглила от банковите сметки на наследодателя си суми в общ размер на 36055,50 лева, които представлявали $\frac{1}{2}$ от салдото по всяка една от сметките към датата на откриване на наследството. Ищцата твърди, че е била съпруга на наследодателя, като имуществените им отношения са били подчинени на общия режим на съпружеска имуществена общност, поради което наследственият дял на ответницата е в размер на $\frac{1}{4}$, а не на $\frac{1}{2}$ от вземанията по банковите сметки на наследодателя. Поради това ищцата отправила до ответницата покана за плащане на сумата от 17894,25 лева, представляваща левовата равностойност на $\frac{1}{2}$ от изтеглените от ответницата суми от сметките на наследодателя, но плащане не последвало. Поради това ищцата подала заявление по реда на чл.410 от ГПК и в нейна полза била издадена заповед за изпълнение на парично задължение за претендираната сума в размер на 18027,75 лева, като разликата в сумата по нотариалната покана се дължала на превалутирането на сумите и разликата

във валутните курсове към момента на изпращане на нотариалната покана и на завеждане на заявлението по чл.410 от ГПК. В законоустановения срок било подадено възражение от длъжника срещу заповедта за изпълнение, поради което съдът указал на кредитора да предяви иск за установяване на вземането си. С оглед изложеното ищцата моли съда да постанови решение, с което да се признае за установено, че ответницата дължи претендираната сума, както и да бъде осъдена да ѝ заплати направените по делото разноски.

В срока по чл.131, ал.1 от ГПК е постъпил писмен отговор от ответницата С. В. Г., чрез пълномощника адв. Л. Т., с който предявените искове се оспорват изцяло. Излага доводи, че вземанията по банкови сметки принадлежат на съпруга на чието име се води депозитът. В случая не бил предявен иск на основание чл.30, ал.1 от СК и бракът не бил прекратен поради развод. Освен това ищцата нямала никакъв принос за натрупаните средства по депозитите, тъй като наследодателят получил тези пари от продажби на земеделските му земи. Поради изложеното моли предявеният иск да бъде отхвърлен.

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, като взе предвид доводите на страните и прецени събраните по делото доказателства по реда на чл. 235 от ГПК, намира за установено от **фактическа и правна страна** следното:

Предявен е иск с правно основание чл.59, ал.1, предл.1 ЗЗД.

Фактическият състав на чл.59, ал.1 от ЗЗД, включва обедняване на едно лице, обогатяване на друго, наличие на връзка между обогатяването и обедняването и липса на валидно основание за това имуществено разместване в отношенията между субектите. Тежестта за доказване на посочените факти е за ищеца. В тежест на ответника е да докаже фактите, от които произтичат възраженията му.

Ответната страна не оспорва твърденията, изложени в исковата молба, че изтеглила от банковите сметки на наследодателя си суми в общ размер на 36055,50 лева, които представлявали $\frac{1}{2}$ от салдото по всяка една от сметките към датата на откриване на наследството В Б Г, починал на 16.11.2020г. Не се оспорва и обстоятелството, че ищцата и наследодателя В Б Г, били в граждански брак към момента на откриване на наследството, като след смъртта си, наследодателят Георчев оставил за свои наследници по закон ищцата и ответницата, съответно негова съпруга и негова дъщеря.

Спорът в настоящото производство е правен и касае частта, която всеки един от наследниците притежават от имуществото на наследодателя. Предвид обстоятелството, че видно от представените и приети като писмени доказателства по делото, банкови удостоверение и извлечения от банкови сметки, с които наследодателят е разполагал, сумите по същите представляват депозити, открити на негово име, следва да се приеме, че частта на всеки един от наследниците е по $\frac{1}{2}$ идеална част. Това е така, тъй като макар бракът между ищцата и наследодателя да е бил сключен при действието на СК от 1985г. /отм./, видно от представеното удостоверение за сключен граждански

брак. Според същия нормативен акт /чл.19/, депозитите и влоговете в банки, открити на името на единия от съпрузите се включват в СИО. Към момента на откриване на наследството обаче е действал СК от 2009г., съобразно пар.3 и пар.4, ал.1 от ПЗР от същия, разпоредбите на СК от 1985 г., се отменят, а правилата на СК от 2009 г., се прилагат и към заварените бракове, т.е. към тези, сключени при действието на отменения СК. При действието на СК от 2009г., чиято приложимост към настоящия правен спор бе изяснена, липсва изрична разпоредба, според която влоговете и депозитите, открити на името на единия от съпрузите, представляват СИО. Тези имущества са лични на съпруга, на чието име са открити, поради което по отношение на тях се прилагат общите правила на закона за наследството, а именно в настоящата хипотеза средствата, налични по тях се разпределят по 1/2 за ищцата и за ответницата, като наследници по закон на починалия наследодател.

С оглед на гореизложеното, настоящият съдебен състав приема, че исковата претенция е изцяло неоснователна, като ответницата е разполагала с правно основание да изтегли посочените суми, а именно съществуващо наследствено правоприемство, по силата на което същата разполага с 1/2 идеална част от личното имущество на наследодателя, каквото са влоговете и депозитите в банковите институции, открити на негово име приживе.

По разноските.

Съобразно изхода от настоящия правен спор, на основание чл.78, ал.3 ГПК, в полза на ответницата следва да бъдат присъдени разноските за адвокатско възнаграждение, в размер на 1200 лв.

По изложените мотиви, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ като неоснователен, предявения от М. Т. А – Г. с ЕГН *****, срещу С. В. Г. с ЕГН *****, положителен установителен иск с правно основание чл.422 във вр. с чл.415, ал.1 във вр. с чл.124, ал.1 от ГПК във вр. с чл.59, ал.1, предл.1 от ЗЗД за установяване дължимостта на вземането в размер на 18027,75 лева, представляващо получени без основание суми от наследствената маса на починалия на 16.11.2020г. общ наследодател на страните В Б Г, с които суми ответницата се е обогатила неоснователно за сметка на обедняването на ищцата, ведно със законната лихва, считано от 15.09.2022г. до окончателното плащане.

ОБЕЗСИЛВА издадената по реда на чл.410 ГПК, Заповед за изпълнение на парично задължение №27961/04.10.2022г., по ч.гр.д. № 50474/2022г., по описа на СРС, 140 състав.

ОСЪЖДА на основание чл.78, ал.3 от ГПК, М. Т. А – Г. с ЕГН *****, да заплати на С. В. Г. с ЕГН *****, сумата от 1200 лв., разноси по производството.

Решението подлежи на обжалване пред Софийски градски съд в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____